

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Ros til regeringen er jo ikke noget, hr. Anders Fogh Rasmussen gør det meget i. Men der var et punkt, hvor hr. Anders Fogh Rasmussen ikke kunne lade være, nemlig arbejdsmarkedspolitikken; ikke at det var Venstres politik, man har gennemført, men at man var på rette spor.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Anders Fogh Rasmussen mere præcist: Hvor langt er det, man fra Venstres side vil gå i retning af at stramme arbejdsmarkedspolitikken? Det, som regeringen gør, er åbenbart ikke nok, hvor man klart strammer i forhold til den faglige mobilitet. Jeg kan forstå, at det er noget med, at er der en akademiker, der ikke kan få arbejde inden for sit område, så skal vedkommende ifølge regeringens forslag nu allerede efter 6 måneder henvises til andet arbejde, selv om der på det område er stor arbejdsløshed. Men hvor meget vil Venstre stramme i forhold til det, som regeringen har foreslået?

Det næste, jeg godt vil høre mere om, er om det, hr. Anders Fogh Rasmussen opregnede i sine tre punkter i det sidste af sin tale, nemlig arbejdsformidlingen, hvor der skulle ske et eller andet. Det synes jeg egentlig også er interessant, for jeg synes også, at der er meget bureaukrati i arbejdsformidlingen, og jeg ved, at mange arbejdsløse, som møder arbejdsformidlingen, synes det samme. De synes, der er en masse blanketter, de skal udfylde, og en masse mennesker, som er arbejdsløse, er igennem et a-kassesystem, hvor de også skal udfylde en masse blanketter. Men hvem er det, der har sørget for, at de skal udfylde alle de blanketter? Ja, det er et flertal herinde i Folketinget, bl.a. presset af Venstre og De Konservative, som har gennemført det, fordi man betragter de arbejdsløse som potentielle snydere.

Hvad er det, man præcis vil i forbindelse med arbejdsformidlingen?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Alt, hvad hr. Anders Fogh Rasmussen havde at sige om Amsterdamtraktaten, var, at han var enig med regeringen i argumenterne for et ja.

Så vidt er det altså kommet med Venstre, at man nu må dække sig og søge ly bag statsministeren i et af de formentlig mest vitale spørgsmål for partiet. Man kunne jo også – for at bruge et udtryk, der tidligere har været anvendt af

hr. Fogh Rasmussens partiformand – sige, at der her er tale om eklatant fedtspilleri.

Jeg vil gerne stille hr. Fogh Rasmussen et spørgsmål: Hvad er egentlig Venstres hensigter med denne taktik? Hvad er Venstres hensigt med nu at lade regeringen køre den sag og så ikke snakke højt om, hvad det egentlig er, Venstre vil bruge et ja til?

Hvis Venstre får regeringsmagten, hvad vil Venstre så bruge et ja til Amsterdamtraktaten til? Vil det blive brugt til straks efter at holde en folkeafstemning om dansk deltagelse i ØMU'en? Vil det blive brugt til straks efter at holde folkeafstemning om afskaffelse af de sidste rester af de danske undtagelser? Vil det blive brugt til åbenlyst at føre den politik, som Venstre jo har, men som Venstre i dag af faktiske grunde ikke tør fremføre?

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Jeg havde ventet det, og jeg må sige, at det ville have skuffet mig, hvis ikke hr. Albrechtsens røst fra fortiden havde lydt i denne runde. Hr. Albrechtsen spørger: Hvad er Venstres motiv til at samarbejde med regeringen om Amsterdamtraktaten? Jeg skal give hr. Albrechtsen et kort og meget klart svar: Det ædleste.

Fru Sonja Mikkelsen tog fat i et emne, som jeg er meget glad for, at vi lige får på bordet, for fru Sonja Mikkelsen siger, at skurken er det private forbrug. Jeg synes, det er vigtigt, at vi lige får det vendt, for jeg vil gerne sige til fru Sonja Mikkelsen, at det er vi i Venstre meget, meget uenige i. Vi er slet ikke enige i selve grundlaget for det, fru Sonja Mikkelsen her siger. Det er ikke det private forbrug, der er skurken. Det er det offentlige forbrug, der er ude af regeringens kontrol.

Regeringen har nu igen måttet sætte sit skøn over, hvor meget den offentlige beskæftigelse er vokset, op. Den vokser nu med 23.000 om året. Vi skal helt tilbage til Anker Jørgensens dage som statsminister for at se en lignende vækst. Væksten i det offentlige forbrug er nu tre gange så stor, som regeringen i sin tid havde som målsætning, da den fremlagde den plan, der hed »Ny kurs«. Og hvis man i øvrigt læser denne plan og de fremskrivninger, som regeringen dengang lavede – det er faktisk meget sjovt at prøve at gøre det – så kan man se, at det faktiske private forbrug i dag er 10-15 mia. kr. lavere end det, som regeringen i sin tid skønnede, det ville være.